

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **T.D.D.**, narozená dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Vyšehradská 12, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, MV-38624-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 1. 2019, č. j. OAM-2406-36/ZR-2017, jímž byla podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona č. 356/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu, neboť nepobývala na území ČR po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě se žalobkyně domnívala, že rozhodnutí žalované odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně byla dále přesvědčena, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Při vydání rozhodnutí správního orgánů obou stupňů byly správními orgány porušeny základní zásady činnosti správních orgánů vyplývající z § 2 až 8 správního řádu.
3. Především žalobkyně ovšem namítala, že žalovaná pochybila při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nedostatečně a nesprávně se vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně. Některé námitky zcela opomenula vypořádat. Žalobkyně upozorňovala na skutečnost, že samotnému přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vypořádání se s odvolacími námitkami žalovaná v napadeném rozhodnutí věnovala pouze 3 strany. Odůvodnění rozhodnutí žalované je dle názoru žalobkyně nedostatečné a nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Například se žalovaná zcela opomněla vypořádat s odvolací námitkou, kterou žalobkyně brojila proti odeřízení provedení žalobkyní navrhovaného důkazu na použití důkazu kamerovými záznamy. Již správní orgán I. stupně se přitom s tímto důkazním návrhem žalobkyně vypořádal zcela nepřezkoumatelně a nedostatečně. Žalovaná poté odvolací námitku zcela ignorovala.
4. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná nevypořádala ani s argumentací žalobkyně, že v případě neprovedení předmětných kamerových záznamů nelze neprovedení tohoto důkazu dávat procesně k tíži žalobkyně. Provedení důkazu kamerovými záznamy z místa pracoviště správního orgánu I. stupně by přitom mělo zásadní význam stran námitky nezákonného jednání pracovníka správního orgánu I. stupně PhDr. T.N., kterou přitom žalovaná zcela nesprávně a nepřezkoumatelně odmítla s tím, že kdyby k takovému nezákonnému jednání došlo, tak by zmocněný zástupce žalobkyně podal bezprostředně minimálně stížnost podle § 175 správního řádu. Argumentace žalované je v tomto bodě podle žalobkyně nesprávná, v rozporu s obsahem spisu a se skutečností. Zmocněný zástupce žalobkyně již bezprostředně po předmětném incidentu o nevhodném a nezákonném jednání PhDr. T.N. informoval vedoucí pracoviště správního orgánu I. stupně PhDr. J.S., která sdělila, že správní orgán I. stupně disponuje kamerovými záznamy z místa incidentu, které je možné použít mj. pro odhalování případného protiprávního jednání. Zmocněný zástupce žalobkyně považoval oznámení vedoucí příslušného oddělení správního orgánu I. stupně za postačující, neboť z titulu své funkce je tato povinna se takovým oznámením zabývat a z úřední povinnosti činit další příslušné úkony vyplývající zejména ze služebního zákona, správního řádu a trestního řádu. Zároveň provedené ústní oznámení je bezpochyby třeba považovat za podání stížnosti podle § 175 správního řádu.

Zástupce žalobkyně neměl důvod pochybovat o tom, že ze strany vedoucí příslušného oddělení správního orgánu I. stupně nebudou v dané věci činěny další kroky. Ihned po tomto zjištění zástupce žalobkyně v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dále rozvedl argumentaci stran nezákonného jednání pracovníka správního orgánu I. stupně a za tímto účelem opakovaně, tentokrát již v písemné formě navrhl provedení důkazu předmětnými kamerovými záznamy. Správní orgán I. stupně však tento důkazní návrh odmítl s nepřezkoumatelným a nesprávným odůvodněním o nemožnosti provést takový důkaz s ohledem na ochranu osobních údajů, proti čemuž ostatně žalobkyně brojila v odvolání, když pak žalovaná tuto námitku v napadeném rozhodnutí ignorovala.

5. Pokud jde o další odvolací námitky, s těmito se dle názoru žalobkyně žalovaná vypořádala nesprávně a nedostatečně. Vzhledem k tomu, že žalovaná nedostála povinností odvolacího správního orgánu a odvolací námitky buďto zůstaly zcela nevyslyšeny, anebo se s nimi žalovaná vypořádala obecnými a paušálními konstatováními a nedostatečně, jsou dle názoru žalobkyně odvolací námitky relevantní i v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí a žalobkyně si je dovolila vznést v rámci žaloby jakožto další žalobní námitky.
6. Žalobkyně dále namítala, že se správní orgán I. stupně v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu a související správní judikaturou dostatečně nevypořádal s vyjádřením účastníka řízení k podkladům před vydáním rozhodnutí a neprovedl bez náležitého odůvodnění účastníkem navrhované důkazy a žalovaná se s touto odvolací námitkou prakticky nevypořádala, když toliko konstatovala data seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, aniž by se vůbec vyjádřila k námitce nedostatečného a nepřezkoumatelného vypořádání s vyjádřením k podkladům v prvostupňovém rozhodnutí, čímž zatížila napadené rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
7. Pokud jde o odvolací námitky, týkající se nesprávného zjištění skutkového stavu, s těmito se dle názoru žalobkyně žalovaná vypořádala nesprávně a nedostatečně. Stran odvolací námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaná na více místech v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně si za nedostatečné zjištění skutkového stavu přivodila sama svým pasivním přístupem ke správnímu řízení. Žalovaná ve více souvislostech dává žalobkyni k tíži, že k řízení přistupovala pasivně a toliko zpochybňovala skutková zjištění, důkazní sílu, správnost a zákonnost provedených důkazních prostředků. Tyto závěry žalované je třeba dle názoru žalobkyně rozhodně odmítnout.
8. Žalobkyně dále namítala, že ze správního spisu nevyplývá žádný relevantní důkaz, o naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se domnívala, že nelze mít za prokázané naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu toliko na základě podnětu ke zrušení pobytu a nezákonného a nesprávného úředního záznamu správního orgánu I. stupně, jehož obsah nebyl nikterak ověřen.
9. Stran úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 8. 10. 2018, č. j. OAM-2406-24/2017, je podle žalobkyně třeba namítnout, že tento úřední záznam již z formálního hlediska není důkazem pro naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu ve správním řízení, obdobně jako podnět k zahájení správního řízení ze Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. Na základě podkladů ve správním spise nelze ověřit ani správnost obsahu úředního záznamu. Předmětný úřední záznam byl vyhotoven a podepsán pouze pracovníky správního orgánu a účastník řízení neměl možnost jakkoli obsah tohoto úředního záznamu ovlivnit. Žalobkyně popírala naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému

pobytu podle § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

10. Úřední záznam ze dne 8. 10. 2018, č. j. OAM-2406-24/2017 dále žalobkyně považovala za nezákonný. Tento úřední záznam byl totiž pořízen v rozporu s právními předpisy. Jak již bylo uvedeno v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a v rámci doplnění odvolání, žalobkyně nevydala dobrovolně správnímu orgánu svůj cestovní doklad k prokázání totožnosti. Jestliže se v textu úředního záznamu pojednává o tom, že žalobkyně nesouhlasila s pořízením fotokopie cestovního dokladu, pak je třeba tedy zdůraznit, že žalobkyně nesouhlasila ani se samotným předložením cestovního dokladu. Ten byl odebrán násilím a nezákonně.
11. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala s námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je přitom negativní podmínkou vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje možnost určitého dopadu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, avšak vzhledem k důvodu zrušení trvalého pobytu nelze tento dopad považovat za nepřiměřený. Žalobkyně s tímto závěrem správního orgánu nesouhlasila. Žalobkyně se domnívala, že ztráta pobytového oprávnění a možnosti žít v České republice představuje rozhodně nepřiměřenou újmu v porovnání s důvodem zrušení povolení k pobytu, neboť tímto důvodem je pouze tvrzená nepřítomnost účastníka řízení na území. Žalobkyně je na území řádně zaměstnaná, žije zde a je plně přivyklá zdejšímu způsobu života. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu by pro ni vzhledem ke stavu na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji znamenalo faktickou ztrátu možnosti se do ČR, kde má mnoho známých, přátel, zaměstnání a trvalé bydliště, vrátit. Žalobkyně na území žije spořádaným životem, dodržuje zákony a během jejího již dlouho trvajícího pobytu na území se nedopustila žádných problematických jednání. Nelze přitom opomenout důležitou evropskoprávní rovinu tohoto případu.
12. Závěrem žalobkyně poukazovala na to, že žalovaná nesprávně argumentuje kruhem, když přiměřenost napadeného rozhodnutí dovozuje z údajného dlouhotrvajícího pobytu žalobkyně mimo území.
13. V doplnění žaloby ze dne 17. 4. 2019 žalobkyně dodala, že v době správního řízení řádně pracovala a předložila k tomu pracovní smlouvu.
14. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

15. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.
16. Žalovaná žádala soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

17. V podání ze dne 26. 6. 2019 chtěla žalobkyně konkretizovat žalobní námitky vztahující se

k porušení § 88 odst. 2 správního řádu žalovanou. Ta totiž nedostála povinnosti odvolacího správního orgánu mimo jiné rovněž tím, když v rozporu s § 88 odst. 2 správního řádu nezrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro jeho nezákonnost spočívající v absenci výroku o stanovení lhůty k vycestování podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na to je tudíž rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejen nezákonné, ale zároveň i nevykonatelné. Dle názoru žalobkyně tak žalovaná pochybila, když i pro tuto nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezrušila a zatížila tak i své rozhodnutí nezákonností.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

18. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

VI.

Posouzení věci soudem

19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

20. Žaloba není důvodná.

21. Soud vyšel z následující právní úpravy.

22. Podle § 50 odst. 3 správního řádu platí, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

23. Podle § 175 správního řádu platí, že dotčené osoby mají právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Stížnost lze podat písemně nebo ústně; je-li podána ústně stížnost, kterou nelze ihned vyřídit, sepíše o ní správní orgán písemný záznam. Stížnost se podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento správní orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci. Stížnost musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. O vyřízení stížnosti musí být stěžovatel v této lhůtě vyrozuměn. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti. O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní záznam do spisu; stěžovatel bude vyrozuměn jen tehdy, jestliže o to požádal. Má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti.

24. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. platí, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z

hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

25. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 10. 2016 prvoinstanční orgán obdržel podnět Velvyslanectví ČR v Hanoji na zrušení pobytového oprávnění žalobkyně z důvodu jejího nepřetržitého pobytu ve vlasti od 19. 6. 2010. Oznámením ze dne 24. 8. 2017 prvoinstanční orgán zahájil řízení o zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu.
26. Ve správním spisu se nachází protokol ze dne 8. 10. 2018 o výsledku žalobkyně pořízený za přítomnosti žalobkyně, dvou úředních osob (PhDr. T.N. a Ing. L.Š.), zástupce žalobkyně a tlumočníka (protokol je podepsaný všemi těmito osobami). Při výsledku žalobkyně odmítla odpovědět na všech 32 otázek správního orgánu s odůvodněním, že by jinak sobě nebo osobě blízké způsobila nebezpečí stíhání pro správní delikt. Přítomný zástupce přes možnost danou mu správním orgánem žalobkyni nepoložil žádnou otázku, ani nevyužil možnosti vyjádřit se k výsledku žalobkyně. V úvodu protokolu je uvedeno, že totožnost žalobkyně byla ověřena z jejího cestovního dokladu, jehož identifikační údaje jsou v protokolu zapsány. Přítomní podpisem protokolu stvrdili, že obsah protokolu souhlasí se skutečností a že nežadají jeho doplnění.
27. Ve správním spisu se nachází i úřední záznam ze dne 8. 10. 2018 podepsaný dvěma úředními osobami (PhDr. T.N. a Ing. L.Š.) a vedoucí oddělení PhDr. J.S., v němž je uvedeno, že před započetím výsledku žalobkyně předložila k prokázání své totožnosti cestovní doklad. Správní orgán pořídil kopii dokladu, ale poté ji zničil, protože zástupce žalobkyně prohlásil, že žalobkyně s pořízením kopie nesouhlasí. Předtím správní orgán provedl kontrolu cestovního dokladu, již bylo zjištěno, že žalobkyně přiletěla do vlasti na letiště Noi Bai dne 19. 6. 2010 a odcestovala z něj dne 10. 11. 2016, dále že přicestovala do Frankfurtu nad Mohanem dne 11. 11. 2016 poté, co jí bylo zastupitelským úřadem v Hanoji vylepeno do cestovního dokladu vízum typ DVR s platností od 18. 10. 2016 do 15. 4. 2017.
28. Součástí spisu je i zpráva Okresního soudu v Mělníku, že v červnu 2012 neúspěšně pátral po žalobkyni z důvodu jejího neznámého pobytu na území.
29. Dne 27. 11. 2018 se zástupce žalobkyně seznámil s podklady pro rozhodnutí a sdělil, že se k nim následně vyjádří. V následně podaném vyjádření ze dne 4. 12. 2018 zástupce žalobkyně namítl neprůkaznost podnětu k zahájení řízení a úředního záznamu. Zástupce žalobkyně ve vyjádření uvedl, že dne 8. 10. 2018 byl cestovní doklad žalobkyně PhDr. T.N. (dále jen „úřední osoba“) předán (z kontextu vyplývá, že mu byl dán do dispozice dobrovolně), ale pak žalobkyně řekla, že chce svou totožnost prokázat nikoli cestovním dokladem, ale průkazem o povolení k trvalému pobytu, tak úřední osoba dobrovolně cestovní doklad vydala zástupci žalobkyně, ten ho uschoval do advokátního spisu ve své tašce, ale než ji stačil uzavřít, úřední osoba násilím z advokátního spisu v tašce cestovní pas vytrhla přes trvající fyzický odpor zástupce žalobkyně. Incidentu měl být přítomen kromě úřední osoby, žalobkyně a jejího zástupce i tlumočník. Vedoucí oddělení sdělila zástupci žalobkyně, že kamerové záznamy s tímto zaznamenaným incidentem. Zástupce žalobkyně v tomto podání navrhl, aby kamerové záznamy byly zařazeny mezi podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce žalobkyně doplnil, že žalobkyně nesouhlasila s pořízením kopie cestovního dokladu ani se samotným předložením cestovního dokladu. Cestovní doklad byl odebrán nezákonně a násilím.
30. První okruh žalobních námitek se týkal průběhu jednání dne 8. 10. 2018 před prvoinstančním orgánem. Žalobkyně namítala, že se žalovaná v rozporu s § 68 odst. 3

správního řádu nedostatečně a nesprávně vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně ohledně odmítnutí důkazu kamerovými záznamy k prokázání údajného nezákonného jednání pracovníka PhDr. T.N.. Žalobkyně dále namítla, že naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu bylo ve správním řízení prokazováno toliko dvěma důkazy, a to podnětem ke zrušení pobytu a nezákonným, nesprávným a neověřitelným úředním záznamem správního orgánu I. stupně ze dne 8. 10. 2018, č. j. OAM-2406-24/2017 (dále jen „úřední záznam“). Námitka ohledně úředního záznamu směřovala k tomu, že žalobkyně jeho obsah nemohla ovlivnit, že byl pořízen v rozporu s právními předpisy a že žalobkyně svůj cestovní doklad správnímu orgánu nevydala dobrovolně. Cestovní doklad měl být žalobkyni odebrán násilím a žalobkyně nesouhlasila ani s předložením dokladu, ani s pořízením kopie jeho obsahu.

31. Pokud jde o namítané nedostatečné vypořádání odmítnutého návrhu na provedení důkazu kamerovými záznamy, uvádí soud následující.
32. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně navrhla provedení důkazu kamerovými záznamy z místa pracoviště prvostupňového správního orgánu za účelem nezákonného jednání pracovníka PhDr. T.N. (násilné odebrání pasu žalobkyně zástupci žalobkyně dne 8. 10. 2018) v podání ze dne 4. 12. 2018.
33. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí k tomu uvedl, že vzhledem k registraci u Úřadu na ochranu osobních údajů č. 00000759 ze dne 6. 12. 2016 nelze kamerové záznamy užít jako důkaz ve správním řízení žalobkyně.
34. V odvolání žalobkyně namítla, že použitím kamerových záznamů jako důkazu by nemohlo dojít k porušení předpisů o ochraně osobních údajů.
35. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán pořídil kopii cestovního dokladu žalobkyně, ale poté, co žalobkyně vyslovila nesouhlas s pořízením kopie, byl vyhotoven správním orgánem úřední záznam o údajích v cestovním dokladu žalobkyně a kopie cestovního dokladu byla zničena. Žalovaná uvedla, že nemá důvod pochybovat o tom, že údaje uvedené v úředním záznamu odpovídají tehdejšímu údajům v cestovním dokladu žalobkyně. K tvrzenému nevhodnému chování zaměstnance správního orgánu žalovaná uvedla, že k němu mělo dojít před započítím výsledku žalobkyně, aniž se žalobkyně i její zástupce o nevhodném chování zaměstnance v průběhu výsledku zmínil, přestože jim byl dán prostor k vyjádření. Údajné nevhodné chování zaměstnance žalobkyně nenapadla ani bezprostředně po výsledku dne 8. 10. 2018, když teprve 4. 12. 2018 zástupce žalobkyně uvedl, že takový postup správního orgánu, resp. úřední osoby, je zcela v rozporu se zákonem a hraničí až s trestným činem. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně by bezprostředně po incidentu podala minimálně stížnost proti nevhodnému chování úřední osoby nebo proti postupu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 175 správního řádu, k čemuž nedošlo, a proto žalovaná vyhodnotila tuto odvolací námitku jako nedůvodnou.
36. Požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát: „*Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc*“ (viz např. rozsudky ze dne 26. 1. 2006, č. j. 4 Ads 23/2004 – 49, či ze

dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 – 37).

37. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, vyplývá, že „Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (...), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 6 As 153/2014 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72).“
38. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
39. Žalobkyně tvrdila, že údaje z jejího cestovního dokladu byly získány v rozporu s právními předpisy, konkrétně násilně zjištěnými skutečnostmi z jejího cestovního dokladu, který nevydala dobrovolně. Tato námitka je relevantní, protože nezákonně opatřený důkazní prostředek nemůže být pramenem skutkového zjištění správního orgánu podle citovaného § 51 odst. 1 správního řádu. Z obsahu spisu pravdivost tvrzení o násilném jednání pracovníka správního orgánu však nevyplývala.
40. Soud především zdůrazňuje, že případně existující násilné jednání úřední osoby nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů v posuzované věci. Jak je výše uvedeno, z protokolu ze dne 8. 10. 2018 jednoznačně vyplývá, že úředním osobám byl cestovní doklad vydán dobrovolně, což dokládá údaj v protokolu, že totožnost žalobkyně byla z tohoto konkrétního cestovního dokladu ověřena (str. 1 protokolu). Soud nepřipouští verzi, že by k dobrovolnému vydání cestovního dokladu nedošlo, protože protokol toto dokládající podepsalo celkem pět osob – dvě úřední osoby, žalobkyně, její zástupce a tlumočnick. Navíc to není vyloučeno ani samotnou žalobkyní, protože podle jejího podání ze dne 4. 12. 2018 se cestovní doklad dostal do dispozice úřední osoby po právu, když teprve poté žalobkyně měla uvést, že ho chce zpět. Námitka, že žalobkyně nesouhlasila s předložením cestovního dokladu, má soud tedy za nedůvodnou. Otázka následného skutkového děje, a to i ve verzi podávané žalobkyní zahrnující násilné jednání úřední osoby, je pro závěr, že se cestovní doklad do dispozice správního orgánu dostal v souladu s právem a nikoli nezákonně, irelevantní.
41. Soud naprosto souhlasí se závěrem žalované, že věrohodnost tvrzení o násilnosti vysokou měrou oslabuje fakt, že právně zastoupená žalobkyně nebrojila proti údajné násilnosti ani v průběhu úkonu, ani bezprostředně po něm. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že zástupce žalobkyně učinil o incidentu ústní stížnost podle § 175 správního řádu, ani toto tvrzení nebylo prokázáno, přičemž důkaz o tom by nesl on sám. Tvrzení o stížnosti vyvrací i fakt,

že žalobkyně nepodala u nadřízeného správního orgánu podle § 175 správního řádu žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti, měla-li za to, že stížnost nebyla řádně vyřízena. Nad rámec toho soud dodává, že nelze přehlédnout, že žalobkyně brojí proti odmítnutému návrhu kamerovými záznamy, aniž se domáhá výsledku osob přítomných údajného násilného jednání. Soud však znovu opakuje, že eventuální násilnost by na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv mít nemohla, protože se cestovní doklad do dispozice úředních osob dostal po právu (žalobkyně ani opak netvrdila), a proto správní orgány nepochybily, pokud se seznámily s jeho obsahem.

42. Pokud tedy jde o namítané nedostatečné vypořádání odmítnutí kamerového záznamu, soud uvádí, že by bylo nadbytečné se zabývat otázkou, zda a jak byl případně tento důkazní návrh vypořádáván, protože kamerový záznam nemohl mít vliv na rozhodnutí správních orgánů, tedy i na rozhodnutí soudu. Vzhledem k tomu, že namítaná vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, je tato žalobní námitka nedůvodná.
43. Obiter dictum soud uvádí, že popsané vypořádání tohoto důkazního návrhu správními orgány považuje za dostatečné. Prvoinstanční orgán odkázal na ochranu osobních údajů a limity své registrace č. 00000759 ze dne 6. 12. 2016 vedené Úřadem na ochranu osobních údajů. Je pravdou, že s odvolací námitkou v tomto směru se žalovaná konkrétněji nevypořádala, ale z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že závěr prvoinstančního orgánu aprobovala s tím, že tvrzení o násilnosti bylo nevěrohodné. Je zřejmé, že kamerové záznamy nemohou být použity pro jiné než výslovně povolené účely s tím, že takovým výslovně povoleným účelem v popsané registraci není dokumentace případného nevhodného chování pracovníků cizineckého orgánu. Za této situace, kdy žalobkyninu námitku správně a dostatečně vypořádal prvoinstanční orgán, není rozhodnutí žalované nezákonné pro nevypořádání se s totožnou odvolací námitkou, protože napadené rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněno a ucelený argumentační systém žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, který logicky a v právu rozumně vyložil, proč je prvoinstanční rozhodnutí správné v závěru o naplnění důvodů pro zrušení trvalého pobytu žalobkyně, přičemž obsah kamerových záznamů na těchto závěrech nemohl nic změnit. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nemohla proto spočívat na nevypořádání této žalobkyniny dílčí a pro věc bezvýznamné námitky, byla-li prvoinstančním orgánem řádně a přesvědčivě vypořádána. Podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) totiž tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
44. Pokud žalobkyně namítala, že nesouhlasila s pořízením kopie cestovního dokladu, šlo o námitku mimoběžnou, protože kopie cestovního dokladu nebyla podkladem pro rozhodnutí správních orgánů.
45. Žalobkyně dále namítla, že naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu bylo ve správním řízení prokazováno toliko dvěma důkazy, a to podnětem ke zrušení pobytu a nezákonným, nesprávným a neověřitelným úředním záznamem. Námitka ohledně úředního záznamu směřovala k tomu, že žalobkyně jeho obsah nemohla ovlivnit a že byl pořízen v rozporu s právními předpisy.
46. Soud přisvědčuje žalobkyni, že podnět nebyl důkazem způsobilým sám o sobě prokázat naplnění důvodu pro zrušení pobytového oprávnění, ale ztotožňuje se se závěrem žalované, že byl způsobilým podkladem pro zahájení řízení o zrušení pobytového

oprávnění.

47. Z podkladů pro vydání rozhodnutí dovodil prvoinstanční orgán, že žalobkyně měla povolen trvalý pobyt od dne 21. 7. 2004 za účelem sloučení s jejím tehdejšímanželem (českým občanem) a že žalobkyni dne 21. 7. 2014 vypršela platnost průkazu o povolení k trvalému pobytu a že žádost o vydání nového průkazu podala až dne 16. 11. 2016, tzn. že žalobkyně více než 2 roky nedisponovala platným dokladem o tom, že má na území povolen trvalý pobyt (výpis z evidence cizinců). Manželství žalobkyně zaniklo rozvodem ke dni 20. 3. 2013 a manželé spolu nežili nejméně od roku 2009 (výpis CEO, rozvodový rozsudek), aniž žalobkyně toto cizineckému orgánu oznámila. Žalobkyně nebyla v době svého bydliště ve Strážném vedena v evidencích ČSSZ, ale od 16. 7. 2018 byla zaměstnána (sdělení OSSZ). Z pobytové kontroly policie ve Strážném vyplynulo, že žalobkyně přicestovala do Schengenského prostoru dne 11. 11. 2016, žije sama, nevlastní živnostenské oprávnění ani nepracuje, pouze vypomáhá svému příteli na tržnici SAPA v Praze, v ČR nemá žádné rodinné vazby. Z pobytové kontroly policie v Kralupech nad Vltavou, kde měla žalobkyně hlášen pobyt v období od 11. 4. 2005 do 20. 11. 2016, vyplynulo, že žalobkyně pobývala na této adrese jen 3 dny a pak odcestovala do Vietnamu a již se na místo pobytu nikdy nevrátila. Ze sdělení Okresního soudu v Mělníku správní orgány zjistily, že tento soud pátral po pobytu žalobkyně v červnu roku 2012, aniž její bydliště zjistil (tehdy měla pobyt hlášen v Kralupech nad Vltavou, kde se nezdržovala).
48. Z protokolu o výsledku žalobkyně dne 8. 10. 2018 soud zjistil, že se cizinecký orgán marně snažil od žalobkyně zjistit, kde se žalobkyně v rozhodné době zdržovala, proč včas nežádala o průkaz o povolení pobytu a jaké jsou její rodinné poměry, žalobkyně však odmítla vypovídat. Žalobkyně dobrovolně předala správnímu orgánu svůj cestovní doklad (viz výše), když nahlédnutím do cestovního dokladu žalobkyně cizinecký orgán zjistil a zachytil do úředního záznamu jeho obsahu, zejména že žalobkyně přicestovala do Vietnamu dne 19. 6. 2010 a opustila Vietnam dne 10. 11. 2016, že žalobkyně překročila letecky hraniční přechod Frankfurt nad Mohanem dne 11. 11. 2016 a že žalobkyni bylo uděleno vízum zastupitelským úřadem v Hanoji typ DVR (vízum za účelem převzetí povolení k pobytu) s platností od 18. 10. 2016 do 15. 4. 2017. Správní orgány z údajů v cestovním dokladu správně učinily skutkový závěr, že žalobkyně pobývala nepřetržitě v domovském státě od 19. 6. 2010 do 10. 11. 2016, tedy po dobu více než 6 roků.
49. Námitce nezákonnosti a procesní nepoužitelnosti úředního záznamu soud nepřisvědčil, protože ani skutečnosti tvrzené žalobkyní, byť nebyly prokázány, nevedou k namítaným vadám úředního záznamu. Žalobkyně vydala cestovní doklad úřední osobě dobrovolně, jak bylo výše opakovaně konstatováno, takže správní orgán nikterak nepochybil, pokud v situaci, kdy žalobkyně odepřela souhlas s pořízením kopie dokladu, skutečnosti zapsané v odkladu vizuálně zjistil a do úředního záznamu je zapsal (správnost údajů v úředním záznamu svým podpisem stvrdili celkem tři pracovníci správního orgánu). Úřední záznam tedy není nezákonným důkazem a byl opatřen v souladu s právními předpisy a je způsobilým důkazem ve správním řízení. Namítala-li žalobkyně, že údaje v úředním záznamu nelze ověřit, mýlí se, protože tyto údaje snadno ověřitelné jsou, poskytla-li by žalobkyně součinnost a cestovní doklad by k nahlédnutí předložila, čímž by snadno mohla správnost údajů uvedených v úředním záznamu vyvrátit. Toto se však nestalo.
50. Soud shrnuje, že rozhodný skutkový závěr správních orgánů je prokázaný především úředním záznamem, ale i, jak je výše popsáno, výpisem z evidence cizinců, výpisem CEO, rozvodovým rozsudkem, sdělením OSSZ, pobytovou kontrolou a sdělením Okresního soudu v Mělníku.
51. Soud poukazuje na to, že žalobkyně neučinila předmětem žalobních námitek skutečnost,

že úřední záznam neobsahuje údaje shodné s tehdejším obsahem cestovního pasu žalobkyně. Pokud žalobkyně nenamítala nesprávnost údajů v úředním záznamu, věrohodnost námitky údajných nezákonností při jeho zajištění to pochopitelně oslabovalo.

52. Uvedené námitky žalobkyně jsou proto nedůvodné.
53. Soud dodává, že důkazní břemeno o naplnění důvodu zrušení pobytového oprávnění nesly správní orgány. Avšak šlo o důvod spočívající v negativní skutečnosti (že žalobkyně nepobývala na území), proto správní orgány postupovaly správně, pokud pobyt žalobkyně na území ověřovaly z úředních evidencí, obrátily se na příslušné jiné správní úřady, policii a občanskoprávní soud. Rozhodné skutečnosti se správní orgány marně pokusily zjistit i výslechem žalobkyně. Za této situace, chtěla-li žalobkyně zvrátit závěr vyplývající z důkazů zajištěných správními orgány o nepřítomnosti žalobkyně na území, musela by ve správním řízení tvrdit opak, navrhnout důkazy k prokázání opaku, případně tyto důkazy předložit. To se však nestalo, a proto závěr správních orgánů ob stojí.
54. Dále žalobkyně namítla, že se správní orgán I. stupně v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu a judikaturou dostatečně nevypořádal s vyjádřením účastníka řízení k podkladům před vydáním rozhodnutí a žalovaná se s touto odvolací námitkou prakticky nevypořádala.
55. Námitka je nedůvodná.
56. Soud předepisuje, že žalobkyně v žalobě netvrdila konkrétně, s jakou argumentací obsaženou v jejím vyjádření se správní orgány nevypořádaly. Žalobkyně se vyjádřila při seznámení s podklady pro rozhodnutí tak, že důvody pro zrušení pobytu nejsou, že podnět a úřední záznam není důkazem. Tuto námitku žalovaná zcela dostatečně ve svém rozhodnutí vypořádala tak, že žalobkyně nenavrhla žádné důkazy prokazující pobyt žalobkyně na území ČR v rozhodném období. Pokud jde o důkazní charakter podnětu a úředního záznamu, žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla vztahu k podnětu, že šlo toliko o podnět pro zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, nešlo tedy o důkaz prokazující následná zjištění ve správním řízení – s tímto soud zcela souhlasí. Pokud jde o úřední záznam, s touto námitkou se žalovaná v napadeném rozhodnutí též vypořádala správně - šlo o záznam vyhotovený po vizuálním zjištění údajů z cestovního dokladu žalobkyně. Pro zjištění skutkového stavu to je zcela postačující. Měla-li žalobkyně za to, že údaje v úředním záznamu cestovnímu dokladu neodpovídají, mohla cestovní doklad předložit a tím jednoduše prokázat nesprávnost údajů.
57. Dále žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně nezjistil řádně skutkový stav a žalovaná tuto odvolací námitku žalobkyně řádně nevypořádala.
58. Tato žalobní námitka je nedůvodná, protože žalobkyně nenamítá žádné konkrétní skutečnosti, které nebyly správním orgánem v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu zjištěny či zjišťovány. Není-li konkrétně namítána konkrétní vada procesní postupu, nemůže být taková námitka důvodem pro procesní žalobní úspěch. Soud aprobejuje vypořádání této obecné námitky v napadeném rozhodnutí, kdy žalovaná přílehavě konstatovala, že žalobkyně nepředložila žádnou vlastní verzi skutkového děje vylučující skutková zjištění správních orgánů, jež by mohla být ověřována a prokazována. Za takovou vlastní verzi skutkového děje rozhodně nelze považovat obecné tvrzení žalobkyně, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu nebyl naplněn.
59. Předposlední žalobní námitkou žalobkyně bylo, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně

vypořádala s námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

60. Podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. platí, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
61. Žalobkyně namítala, že ztráta pobytového oprávnění a možnosti žít v České republice představuje nepřiměřenou újmu v porovnání s důvodem zrušení povolení k pobytu. Žalobkyně žije na území ČR spořádaně a je plně přivyklá zdejšímu způsobu života, má zde mnoho známých, přátel, zaměstnání a trvalé bydliště. Napadené rozhodnutí by pro ni vzhledem ke stavu na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji znamenalo faktickou ztrátu možnosti se do České republiky vrátit. Žalobkyně dále argumentuje, že nelze přiměřenost napadeného rozhodnutí dovozovat z údajného dlouhotrvajícího pobytu žalobkyně mimo území, jež je důvodem pro zrušení trvalého pobytu.
62. K této námitce soud obecně uvádí, že co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011).
63. Prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k poskytnutí informací o skutečnostech, které by mohly znamenat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života v případě zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně na to reagovala podáním, že má na území povolen trvalý pobyt již velmi dlouho, má zde svého manžela, je na území plně etablována a má zde veškeré zázemí, přátele a známé a má relevantní možnost pracovat a podnikat. Při výslechu dne 8. 10. 2018 žalobkyně odmítla na otázky týkající se svých rodinných poměrů odpovídat.
64. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobkyně se rozvedla v roce 2013, před více než pěti lety a s manželem nežila nejpozději od roku 2009. O přinejmenším formálnosti manželského vztahu s panem K.V., na jehož základě odvolatelka získala nejvyšší pobytový status na území, svědčí i skutečnost, že si jeho ukončení ani nebyla sama vědoma a že dokonce její bývalý manžel před soudem uzavření tohoto manželství popíral s odkazem, že někdo musel zneužít jeho osobní doklady. Na území ČR nežijí žádní příbuzní žalobkyně. Žalobkyně po svém příjezdu v listopadu roku 2016 pobývala na území sama a až od léta roku 2018 měla zaměstnání. Žalobkyně neovládá češtinu, ačkoliv má povolen trvalý pobyt již od roku 2004. Prvoinstanční orgán připustil dopad napadeného

rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně (na území si našla zaměstnání), který však považuje za zcela přiměřený vzhledem k zjištěnému stavu. Odvolací námitky v tomto směru žalovaná přesvědčivě vypořádala - námitka, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu by pro ní vzhledem ke stavu na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji znamenalo faktickou ztrátu možnosti se vrátit

do České republiky, žalovaná uvedla, že žalobkyně úspěšně požádala o dlouhodobé vízum, na základě kterého následně přicestovala do České republiky, takže tato námitka je nedůvodná. Žalovaná aprobovala posouzení dopadů do života žalobkyně provedené prvoinstančním orgánem a dodala, že v odvolání proti napadenému rozhodnutí žalobkyně neuvedla žádné další skutečnosti ani nepředložila žádné další důkazy k tvrzenému dopadu. Žalovaná odkázala i na to, že žalobkyně odmítla před cizineckými orgány vypovídat a k případným dopadům se takto vyjádřit. Žalovaná naprosto přiléhavě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.2.2019, č.j. 7 Azs 540/2018-35, podle něhož u pobytu mimo území přes šest let nelze takový zásah ani legitimně předpokládat - pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života. S tímto závěrem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud zcela ztotožňuje a má za to, že je na případ žalobkyně plně aplikovatelný. Stejně stanovisko zastává zdejší soud i k rozsudku Nejvyššího správního soudu, zmíněnému žalovanou v napadeném rozhodnutí, ze dne 19. 4. 2018, č.j. 3 Azs 234/2017-28, podle něhož břemeno tvrzení a důkazní o vyličení otázek soukromého života tíží cizince. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalované klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o cizinci bylo známo ze správního řízení. Pokud byl cizinec v průběhu správního řízení naprosto pasivní, odmítl vypovídat a při žádné příležitosti nesdělil vlastní skutkovou verzi popisující jeho rodinné a soukromé zázemí na území České republiky, skutková zjištění správních orgánů byla dostatečná pro to, aby mohl být učiněn závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

65. Soud je tedy v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu na rozdíl od žalobkyně toho názoru, že přiměřenost napadeného rozhodnutí dovozovat z dlouhotrvajícího pobytu cizince mimo území, jež bylo důvodem pro zrušení trvalého pobytu, lze.
66. Jakkoli je si soud vědom, že napadené rozhodnutí vnímá žalobkyně jako negativní zásah, má za to, že správní orgány správně a přezkoumatelně vyhodnotily, že zásah do života žalobkyně napadeným rozhodnutím nedosahuje nepřiměřeného rozsahu. K tvrzením doplněným podáním žalobkyně ze dne 17. 4. 2019 soud sděluje, že žalobkyně může využít i jiné možnosti, jak dále realizovat svou pracovní činnost na území ČR, případně svou ekonomickou situaci může řešit v zemi původu. Veškeré rodinné vazby má pak žalobkyně rovněž v zemi původu. Správní orgány se posouzením přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zabývaly, a to v takovém rozsahu, v jakém žalobkyně uváděla skutečnosti, které v daném případě považovala za důležité a vhodné. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a proto považuje i tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
67. Poslední žalobní námitkou právního charakteru, pro niž neplatí koncentrační lhůta dle § 71 odst. 2 in fine s. ř. s., byla námitka uvedená v replice žalobkyně ze dne 26. 6. 2019

spočívající v absenci výroku o stanovení lhůty k vycestování. I tato námitka je nedůvodná, protože § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo stanoví lhůtu pro vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz jen tehdy, bylo-li rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 písm. a) až c) rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, nebo podle odstavce 2. V posuzovaném případě však byl žalobkyni trvalý pobyt zrušen podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, takže na ni regulace § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců nedopadá. Navíc, i kdyby byla námitka žalobkyně právně správná, stěží by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí v neprospěch žalobkyně (zkrácení práv žalobkyně).

68. Soud neshledal, že by jakákoli z žalobních námitek byla důvodná a že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

69. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy v podání ze dne 17. 4. 2019 a při jednání soudu (pracovní smlouva, pokyn, výslech žalobkyně a tlumočnicka), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s., jelikož jednak šlo o listiny, které nebyly žalobkyní předloženy ve správním řízení a správní orgány ve svých rozhodnutích z nich tedy nemohly vycházet, a jednak šlo o výsledky k prokázání průběhu výslechu žalobkyně, který byl pro posouzení věci irelevantní.

IX.

Náklady řízení

70. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu